ושלמים שם שם ממעשר 6 [ומינה] מה

שלמים אין גופן מעשר אף תודה נמי אין

גופה מעשר והני חימי הלקוחות במעות

מעשר שני נמי אין גופן מעשר אימא מעמא

דידי תודה מהיכא קא ילפינא לה משלמים

יושלמים שם שם ממעשר מה שלמים אין

מין מעשר אף תודה אין מין מעשר 11 לאפוקי

חימין הלקוחות במעות מעשר שני דמין

מעשר נינהו אמר ר' אמי אהמתפים מעות

מעשר שני לשלמים כן לא קנו שלמים מאי

מעמא דלא אלימא קדושת השלמים למיחל

אקדושת מעשר שני מיתיבי יו יהלוקח חיה

לזבחי שלמים ובהמה לבשר תאוה לא יצא

העור לחולין לאו למימרא דקני שלמים הא

איתמר עלה אמר רב לא קני שלמים ומאי

לא יצא העור לחולין הכי קאמר אינו

בתורת לצאת העור לחולין מ"ם אמר רבה

בנעשה כלוקח שור לחרישה איתמר המתפים

מעות מעשר שני לשלמים ר' יוחנן אמר

קני ר"א אומר לא קני ואליבא דר' יהודה

דאמר מעשר ממון הדיום הוא דכולי עלמא לא

פליגי דקני כי פליגי אליבא דר' מאיר דאמר

סימעשר ממון גבוה הוא מאן דאמר לא קני

כר׳ מאיר ומאן דאמר קני כיון דמעשר סקרי

ליה שלמים כי מיתפסת ליה גמי תפים

מיתיבי המתפים מעות מעשר שני לשלמים

כשהוא פודן מוסיף עליהם שני חומשין אחד

היא מני רבי יהודה היא: מתני' מנין

לאומר הרי עלי תודה שלא יביא אלא מן

החולין תלמוד לומר יוזבחת פסח לה' אלהיך

צאן ובקר והלא פסח אין בא אלא מן

הכבשים ומן העזים אם כן מה תלמוד לומר

צאן ובקר להקיש כל הבא מן הצאן ומן

לקדש ואחד למעשר מי סברת דברי

מסורת הש"ם

מא א מיי' פ"ז מהלכות מעשר שני הלכה יע: מב ב מיי' שם הלכה יח: מג ג מיי' פ"ג שם הלכה יז

פב.

[כד]: בד ד מיי' פט"ז מהל' מעשה המרבנות הל' טו: מה ה מיי׳ שם הל׳ יו ופ״ב שם

תורה אור השלם וְזָבַחְתָּ פֶּסַח לַיִיְיָ אֱלֹהֶיוְר צֹאן וּבְקָר בַּמְּקוֹם אֲשֶׁר יִבחַר יי לשכן שמו שם:

רבינו גרשום

דברים טז ב

ומה שלמים באים מן מעשר דאתיא שם שם ממעשר דכתיב במעשר שני ונתתה בכסף ואכלת שם וכתיב בשלמים וזבחת שלמים ואכלת שם אף תודה נמי. ומה שלמים אין . גופן מעשר דשלמים הנקחים . ממעות מעשר אין גופן מעשר דמעשר^(f) חייב חיטין משלמים . בהמה אף תודה דבאה מחיטיו הלקוחים ממעות מעשר אין גופו מעשר של אותן חיטין גופו מעשר של אותן חיטין שניים: אימא טעמא דידי מה שלמים אין מין מעשר דשלמים בשר ומעשר חיטין אף תודה נמי לא יביא מחיטין הלקוח מעות מעשר משום דחיטין הלקוחין סחם מן מעות מעשר מין מעשר נינהו אלא ממעות מעשר יביא ויקח חיטין לשם תודה והני לא הוו מין מעשר: . המתפיס שמזמז מעות מעשר המתפיס שמזמן מעות מעשר שני לצורך לקנות מהן שלמים שני לצורך לקנות מהן שלמים שלמים לא קנו שלמים לא חל על אותן מעות קדושת שלמים אלא יכול לקנות מהן דבר אחר שיוצה דלא אלימא קדושת שלמים להימל אמדרושה משמים להימל אמדרושה משמים להימל אמדרושה משמים שלמים שלמ אקדושת מעשר שלא לשנותם לדבר אחר: הלוקח חיה. ממעות מעשר שני . לזבחי שלמים אע״ג דחיה אינה ראויה לזבח ובהמה לבשר תאוה לאוכלה ולא שלמים לא יצא עורותיהן לחולין דהעור קנה סתם ויש בו תורת לוקח למיחל אמעשר: הכי קאמר אינו בתורת לצאת העור לחולין דאין לו קדושה כלל דנעשה ההיא עור כלוקח שור , לחרישה ממעות מעשר שלא בתורת שלמים והעור יצא לחולין אבל האי לא יצא . לחולין וימכר ויקח מדמי העור בשר ואוכלו בתורת מעשר אבל לא קונה שלמים דנעשה כלוקח שור לחרישה ממעות שלמים דקדושת שלמים חלה על ממון הדיוט: כשהוא פודן לאותן מעות מוסיף ב׳ חומשין . א׳ חומש להקדש היינו שלמים וא׳ למעשר והא הכא דקדושת וא׳ למעשר והא הכא דקרושת שלמים שלמים חל אקדושת מעשר
דהא מוסף חומש אשלמים אלמא דהא מני
ה' יהודה היא דאמר ממון
הדינו הוא משום הכי חלה
הדינו הוא משום הכי חלה
מן הצאן ומן הבקר היינו תודה
מן הצאן ומן הבקר היינו תודה
ושלמים: ושבא חובה) ודבר) וויכל וויכם: ושבא חובה) ודבר) וויכל וויכות וויכה וויכה וויכה) וויכר ו שבחובה]. דאמר הריני עלי תודה: מה פסח האמור במצרים לא בא אלא מן החולין . דאכתי לא איחייבו במעש׳ עד פטח יודות שאפשר יחביאו (בין) [גם] ממעשר שהרי [לדורות] נוהג מעשר: שכן אין טעון מתן דמים. דלא הוה מזבח

שלמים כלל שיצא העור לחולין ויצא מקדושת מעשר דאי הואי קדושת שלמים אחיה הוה נפיק בין והשתא לא חייל אחיה לא משל היים לל שניק היים משל היים של שני לל מייל אחים לא חייל אחים לא היים של ליים של מוכן משל לא שניקחו בשר היים לא שניקחו בשר משל ליים של ליים של היים לא שניקחו בכסף מששר: (א) מה היים לא שניקחו בכסף מששר: (א) מה

חיה לזבחי שלמים ובהמה לבשר תאוה לא יצא העור לחולין הא איפכא כגון חיה לבשר תאוה ובהמה לזבחי שלמים ילא העור לחולין כדדרשינן בפרק בכל מערבין (ערובין דף כו:) בבקר מלמד שלוקחין בקר אגב עורו ואפי׳ יין אגב קנקן קמרבי התם ומיהו הא יש לדחות דחתה קרה למימר שהמעות מתחללין על העור ועל הקנקן ולעולם עור וקנקן קדושים כקדושת מעשר אבל הכא משמע דנפיק לחולין א והא דשרינן חיה לבשר תאוה טפי מבהמה נראה דנפקא לן מהא דתניא בספרי ואכלת מעשר דגנך יכול יקח בהמה למשתה בנו נאמר כאן שמחה ונאמר להלן שמחה מה להלן שלמים אף כאן שלמים אי מה להלן עולות אף כאן עולות תלמוד לומר ושמחת כ אכילה שיש בה שמחה והך דרשא לא שייכא בחיה אלא בבהמה הראויה לקרגן: מוסיף שני חומשים. כחן משמע שיש חומש כשפודה שלמים וקשיא דבפ' הזהב (בבא מליעא דף נד:) משמע דליכא חומש דאמר מה בהמה טמאה מיוחדת שתחילתה הקדש וכולה לשמים ומועלין בה ומסיק דלענין חומש קאמר וכולה לשמים למעוטי קדשים קלים ושם פירשנו: הא מני ר' יהודה היא. לעיל נמי גבי חיה לובחי שלמים הוה מני לשנויי הא מני רבי יהודה סיא ט: להקיש דבר הבא מן הצאן ומן הבקר לפסח. תימה תימה זבחים עופות ומנחות ולחמי תודה מנלן ולמאן דיליף בגמ' מחטאת ניחא: ונסכים מכל מקום לא יכיאו אלא מן החולין. דכל דבר דכולו

למזבח אינו בא מן המעשר כדתניא בההיא דסיפרי שהבאתי לעיל דממעט עולות דבעינן אכילה שיש בה שמחה:

הבקר לפסח מה פסח דבר שבחובה ואין בא אלא מן החולין אף יכל דבר שבחובה אין בא אלא מן החולין לפיכך האומר הרי עלי תודה הרי עלי שלמים הואיל ובאין חובה לא יביאו אלא מן החולין זו הונסכים בכל" מקום לא יביאו אלא מן החולין: גמ" ופסח גופיה מנא לן 🗈 דתניא ר' אליעזר אומר נאמר פסח במצרים ונאמר פסח לדורות מה פסח האמור במצרים לא בא אלא מן החולין אף פסח האמור לדורות לא בא אלא מן החולין אמר לו רבי עקיבא יוכי דנין אפשר משאי אפשר א"ל אע"פ שאי אפשר ראייה גדולה היא ונלמד הימנה חזר ר"ע ודנו דין אחר מה לפסח מצרים שכן אין מעון מתן דמים ואימורין לגבי מזבח

הכל

תאמר מתפטר וגר (מס), והא הכל לה) דמיילא קדושת שלמים אקדושת מעשר שהרי הוסיף חומש אשלמים והיכי אמנע ר' אלעור לא קנו: הא מני ר' יהודה היא. דאמר ממון הדיוט הוא להכי חל עליה קדושת שלמים: בותגר' כל הכא מן הלאן ומן הכקר. היינו חודה ושלמים הבאין חובה: האומר הרי שלי סודה וכו. משנה שאינה לריכה היא דהא מנין לה לעיל (בא), אי לא משום סיפא דלריכה דקתני נסכים בכל מקום ואפילו היכא דאת הרי עלי זפה שלי מולי סודה ואפילו היכא דהא מנין לה לעיל (בא), אי לא משום סיפא דלריכה דקתני נסכים בכל מקום ואפילו היכא דאת הרי של האל אתר הרי זו לא יציא אלא מן החולין: גבו' מה פסח בארים אינו בא אלא מתר הרי זו לא יציא אלא מן החולין: גבו' מה פסח מלרים אינו בא אלא אפר הרי בדורות נוהג מעשר מפסח מלרים שלי אפשר לו לבא מן המעשר שהרי בדורות נוהג מעשר מפסח מלרים שלי אפשר לו לבא ממעשר שהרי באותה שעה לא היה מעשר נוהג: ראים גדולה היא. הואל ומציעו שום פסח שאינו בא אלא מן החולין: שכן אין טעון מחן המעשר בהרי באותה שעה לא היה מעשר נוהג: ראים גדולה היא ממנו למובה לא היו דומיא דשלמים להכי אינו בא מן המעשר: רש"י כת"י

ושלמים. גופייהו גמרי שם שם ממעשר דכתיב ד) חבחת שלמים ואכלת שם וכתיב במעשר ש) ומתחה בכסף וגו' ואכלת שם מה להלן מעשר אף כאן מעשר: וקא דייקינן מה שלמים אין גופן מעשר. דהא אין מעשר דכתיב ד') חבחת שלמים אין גופן מעשר בירא אין גופן מעשר. דהא אין מעשר בירא אין מעשר של אין מעשר אין גופן מעשר היום מותח של מעשר מיום אין גופן מעשר מחוד מחוד מתודה לא מותח מתיבה לא מותח מעשר האין גופן מעשר. ומשום הכי קשרים לא מון מתעוד לא ייני למני מעשר מעשר אין גופן מעשר. דמעות לא מן המעוד לקוד מתעוד האין מעשר האין גופן מעשר אין גופן מעשר אין מעשר האין מעשר האין מותח מעשר אין גופן מעשר האין מלחים הלא מותח מעשר האין מעשר האין מלחים האין מלחים האין מתודת מעשר של מתחפים המעות אלא שיקה בהחה לא בירא בלמים להבסתה ודאי הלה קדושה הראיה למותים הלקוח מיים מעשר של מעשר מיים לא מותח מעשר של לשתחפים המעות מעשר של לביר מקרים האין מקדום שלמים אלא ימכר השור ואלי במור למולין מקדום שלמים אלא ימכר השור ואלים המעות מעשר של לביר מאור לאולין מקדום שלמים אלא ימכר השור ואלין מקדום מעשר של אולין מקדום האין ביר מעיר ואין ביר אלא היה לבשר מאור בל מותח לבשר של האין בירא מעשר של לא היה לבשר מאור אלא מותח מעשר של האלים האולין מקדום מעשר של האלות היה להאלין מקדום מעשר של האלין מקדום מעשר ביר אליו הוה מלה בעררונין ביי בכל מתרה באלי אלים קוום בארי אין באור באליו הוה מלה באר להולין מקדום מעשר שלי אלא מון האלין ואל מישר שליו אלים אותם: בארלי אלים באר אול און באור במתרא ליל של מרה בעור אלין לא ביל אותם באר אלי מובי הוא לא מוף המולין לא ביל הוספר הוא לא מון האלין לא ביל המספר הוא לא מובים אול און המלין לא פיל המספר בין אותם: בארים לאני של אלא מון החלין. המולי במתר אלי לא מום הואל הוא של מום בוא אול און המולין לא ביל הנספר הלי לא מון החלין ואל מישר בין מן החלין לא פיל המספר הלי לא מון החלין. המום אל היה בול אל מושר אור און המושר בין מן החלין לא ביל המספר אל אל מושר אור און לא מום המול אל מושר בין מול המעשר בין מן המושר בין אול מושר אליו לא בא אלא מושר אול און המולין. במול אלהיין לא היה להם מבול אול המוב לאליו באל אלא מום הולל און המולין לאור היה אול און המולין

ושלמים נמר שם שם ממעשר שני. " דמובין ממעות מעשר דכתינ במעשר אינו בתורת שלמים. לנאת עור לחולין דלא חלה עליו קדושת שני ונתחה בכסף עד ואכלת שם (דברים יז) וכתיב בשלמים וחללת שם (שם יז) מה שם דהתם מושר אף שם דגבי שלמים מושר דיכול להביא

> שלמים ו] כו' דמין מעשר נינהו. אלא יביא ממעות מעשר ויהח חלות לתודתו והני לא הוו מין מעשר: המתפים. שמומן מעות מעשר שני להנות שלמים מהו אע"ג דסתם שלמים הן ז] אע"ג דמתפים בהו בפירוש לא הנו שלמים דלא חלה על אותן מעות קדושת שלמים אלא שיכול לקנות מהן כל דבר אחר שירנה: דלא אלימא ח] שלמים למיחל אקדושת מעשר. שלא יהא יכול ליתנו בכל אשר תאוה נפשו: הלוקח חיה. ממעות מעשר שני לובחי שלמים: ובהמה לבשר מאוה. לאוכלה בירושלים בכל שעה שירלה כדכתיב (דברים יד) ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך (כ) דאע"ג דאין דינו ליקח ממעות מעשר שני אלא שלמים: לא ילא העור לחולין. דאילו בשר חיה גופה לא חזיא לשלמים אבל עור דחזיא ליקח בו בהמה לשלמים לא יצא לחולין היכא דיש בו מן מי ליקח בו בהמה. סתם מעות מעשר הויא שלמים ומביא בדמיו שלמים מפשר האימו שנמים יותפים פדמיי שנמים דקיימא לן דכך הוא הדין לעשות ליקח ממעות מעשר שני בהמה לשלמים וחיה ת מעשר שני בהמה נשנג. תאוה י] והעור יולא לחולין כדאמר מחוה י) והעור יולא לחולין בפ' בכל מערבין (עירובין מ:) בבקר () שלוקחים בקר אגב עורו (ג) יא] לזבחים ומבליע דמי העור בבשר ויוצא לחולין ולאן אגב גיזומיו אבל הכא דשני דלקח חיה לשלמים ובהמה לבשר חאוה לא יצא העור לחולין אלא קנו שלמים: לאו למימרה דקנו. העורות תורת שלמים אלמה דאלימא קדושת שלמים למיחל אקדושת ה"ק אינו בתורת לנאת העור לחולין. דאין לו קדושה כלל הואיל ושלא כתורה יב] לוקחן דנעשה האי עור כלוקח ממעות מעשר שני שור לחרישה D שלא לקחו סחם דלא הוי שלמים כלל לא הוא ולא עורו יג] מרבותינו ז״ל. ענין אחר אינו בחורת לאח העור לחולין דהיינו יד] ע' לשלמים (ד) הלוקח בהמה ממעות מעשר לשלמים הבשר נאכל בתורת שלמים והעור יוצא לחוליו אבל האי לא ילא לחולין ויקח מדמי העור בהמה לשלמים אבל לא קנה ^D שלמים דנעשה כלוקח שור לחרישה ממעות מעשר שני מו | דמוכרס הן ועורן ויאכלו כל דמיו מעשר: ⁶⁾ אליבא דר' יהודה דאמר. במסכת קדושין (ד' נכ:) מעשר ממון הדיוט הוא ויכול לקדש בו את האשה לא פליגי דקנו שלמים דקדושת שלמים חיילא אממון הדיוט: מ"ד לא קנו כר"מ. דלא חלה קדושת שלמים. אממון גבוה: כיון דמעשר קרב שלמים. בהמה שלוקח ממעות מעשר סתם קרב שלמים: ק) מכי פפים ליה נמי. לצורך שלמים תפס דקנו שלמים ואין יכול לשנותן לדבר אחר: כשהוא פודן. לאותן מעות מעשר שני שמחללן על פרוטות או על דינרין: מוסיף שני חומשין. מיו אחד חומש להקדישו שפודה דהיינו שלמים דכתיב אם המקדיש וגו' ויסף חמישיתו וגו' (ויקרא מ): ואחד למטשר. שני דכתיב אם גאל יגאל איש

 ל"ק, צ") ובחים (., ג") מעשר
 שני פ"ח מ"ד, ד") [קדומון כד.
 וש"נן, ד") ז"ל קרב. ז"ק, ו) חגיגה
 ו: ח. פסחים על. ב"לה יע:
 ו: ח. פסחים על. ב"לה יע:
 ו: מו, וש"ח ו"ל" (") ז"ל הדבות מוון,
 ולעיל יע. וש"ח, ו") ז"ל הדבון.
 ז"ל ואותן, ז"ק, () ז"ל לא יהיו מעשר. ל"ק, מ) ל"ל תורת מעשר ליקח בו בהמה כמו סתם מנום מנושר דהוים שלמים וכו׳ מעות מעשר דהיא שלומה וכי.

ליק, ט) קדברים ידן, ש) "יל ולם.

ליק, ט) מרכים ידן, ש) "יל ולם.

כשלמים וגיי ליק שיהא כשלמים

במלמים וגיי ליק שיהא כשלמים

במלו מנעות מעשר שהכשר

במלו וכיי והשאר יש למחוק.

של וכיי והשאר יש למחוק.

של מעשר אליבא וכיי בל מחוק.

של מעשר אליבא וכיי בכיי. ג'יק, ש) ידי ברים

של מעשר אליבא וכייה בסיי. ג'יק, דברים

"של כייל כי מתפים, צ'יק, ד' דברים 5" (f .DE (D .7" DE (E .D כו, ש) שם יד, ש) שם, א) נייא והחל שברינן עור חיה לבשר תאוה והחל שברינן עור חיה לבשר תאוה דיואל לחולין טפי מנהסתה לבשר תאוה כלאם כלאה יד כו? ובפפרי ראס יד יו החלם מאוין ביד והחלם שברין הוא של אויין מיד והחלם מאויין מיד לעיל לא חלי לשנויי הכי דחתניי היות סייא וסתם מתניי ר"מ היא, ז"ק, ה"חל וסתם מתניי ר"מ היא, ז"ק,

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה ומינה וכו' מעשר הס"ד ואח"כ מ"ה דמין מעשר ותיבות מה שלמים נמחק: ותינות מה שלמים מחק:

(3) ד"ח ובהמה ורי נספף דלון

(4) ד"ח ובהמה הורי נספף דלון

ומיכות דלש"ג ממחק: (1) ד"ח

ומיכות דלש"ג ממחק: (1) ד"ח

שלמים ומכליש: (1) ד"ח ענין

שלמים ומכליש: (1) ד"ח ענין

מלח כרי לשלמים בחלוקה ורי

מעשר: (3) ד"ח ולמד למעשל

מעשר: (3) ד"ח ולמד למעשל

מעשר: מיבורי מושלה: וכו׳ הכא מוכח דחיילא:

מוסף רש"י

דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין. ול6 ממעות מעטר שני, ול6 מנדרים ונדבות שהול מחויב ועומד בהן (ביצה ים:), וכי דנין אפשר משאי אפשר. פסח מנרים, דהאי דלא כא מן המעשר דאי אפשר הוא דאכתי מעשר לא הוה (יבמות דאכתי מעשר לא הוה (יבמות

שימה מקובצת

לאפוקי חיטין. ומתני׳ דקתני אבל יביא ממעות מעשר שני מיירי בלחם שאינו (מן המעשר) [מין מעשר] שאין מביאין מעשר אלא מן הדגן: כ) לא קנו שלמים. פ״ה ואם ירצה כר׳ והא דתנן כו׳ מיהו נראה לי דזהו דתנן כוי מיהו נראה לי דהוו קשה לקצת פירושי רשי-שכתוב בהם דמאי קפריך לעיל לא סגי דלא מייתי אלחם קאי בפי רשיי המדוייקים שהביאו בפי רשיי המדוייקים שהביאו גליון: גן הלוקח היה לובחי שלמים כוי פייה וקסיד דהא שלמים כוי פייה וקסיד דהא בחירר בר ולמוצה) אנא יהי דפריך כו' [וקשה] מאי ס"ד לומר כן הלא טפי אית לן . למימר דלא יצא לחולין [אלא] הוא בקדושת מעשר שני כמו יל דהוי משמע ליה דאי איתא וייל דהוי משמע ליה דא איתא
דלא קנו שלמים [הוי ליה
למיכור] שחל עליהם שם כשר
תאוה למיכור שהוי לבשר
אמרינן יצא העור להולין
אמרינן יצא העור להולין
למכון דבעי מאי טעמא וייל
למכון לא אמרינן דהוין חיה
למכם לא אמרינן דהוין חיה
ותנסיפ: פן מה שלמים אין מין
מיוור בייל-מיים: פן מה שלמים אין מין מעשר. דשלמים בשר ומעשו חיטים הס"ד ומה"ד אף תודה נמי לא יביא מחיטים הלקוחות ממעות מעשר שני משום ממערת מעשר שני משום דחיטים הלקוחות סתם ממעות מעשר נינהו: ו) כדמתפיס ותיבות אע"ג נמחק: ו) אלימא קדושת שלמים: ס) בו תורת מעשר ליקח בהמה כסתם מעות מעשר דהויא שלמים וימכר העור ומביא: טן והעור יצא לחולין. ואע"ג שהעור לא חזיא לא כילה אפ״ה יצאו המעות לחולין כדדרשינן בבכל מערבין אבל הלוקח חיה לזבחי שלמים אבל הלוקח חיה לובחי שלמים דחיה לא חידא להקרה וכן בהמה לכשר תאוה אסורה כדדרשינן בספרי א) יכול יקח אדם בהמה למשתה [בנו] ח"ל שם. גליון: ין הבשר לובחי שלמים: יל) לקחן: יכן עורה. מרבינו ז"ל: ינן דחיינו דשלמים דילימה ידן שור הצרה הנא נויו

רק בחיטין ובשאר תבואה ושלמים בהמה.